

ГЛОС УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 113 (1363) • Субота, 22 червня 1996 року • Ціна договірна

СЬОГОДНІ БУЛА ВІЙНА...

55 років тому почалася Велика Вітчизняна

Не було теж під виході. Ми ж так ніколи й не відгуляли — на наш багатостражданий землі почалася війна, рівної їй в історії доти не було, на карту ставилося саме існування слов'янства, та війна така недарма названа Великою Вітчизняною. Пам'ять про неї, її

права і її міри назавжди захищатися в генях народу, не даватимуть спокое багатом додним наступних поколінь. Кілька спроб зазирнути в ту тривожну даліну — у сьогоднішньому номері нашої газети, на сторінці — восьмий та десятій сторінок

Підтримати власного виробника і Конституцію України

Сутю робочою для розв'язання конкретних питань економічної політики уряд назвав свою вчорашню поїзку до Запоріжжя. Прем'єр-міністр України Павло Лазаренко. Після відвідин складального цеху «Мотор Січ», цехів електротролінного та товарів широкого вжитку Запорізького автомобільного комбінату Прем'єр-міністр провів нараду з керівниками металургійних та гірничо-збагачувальних підприємств України. Він назвав їх основною галуззю, сировинною значною окради надходження до державного бюджету.

Під час розмови з робітниками «Мотор Січ» Павло Лазаренко звернувся з проханням сприяти якнайшвидшому прийняттю Конституції України. На його думку, справа волею може дійти до референдуму, який потрібно провести наприкінці вересня.

ПАМ'ЯТЬ ПОКМУРИХ НЕБЕС

Цей знімок зроблено влітку тисяча дев'яносто першого року. Той червоний рік і кілька літ, що йшли за ним, були називалися в родині для фоторепортерів цілого світу. Ім було що знімати, їм вистачало роботи! Повітряні бої й загинув корабель, торжество полководавця і велич солдатів, яри, забиті трупами і майдами, запалена радість звільнення, напалочні хати, палаючі танки і — небеса в салютах... Цей знімок — можливо, найсмішніший серед мільйонів, зроблених тоді. І — найстрашніший, бо що може бути жахливішим за це: діти очі, звернені до небес, де ширяться бомбардувальники?

(Закінчення на 9-й стор.)

Приходьте, інвестори!

Нині Україна особливо гостро потребує широкого притоку закордонних інвестицій. Дати повноцінне інтенсивному залученню іноземного капіталу в економіку нашої країни — такою є мета міжнародної Конференції приватних інвесторів і українських підприємств, яка відбудеться за сприяння уряду України та під егідою Світового банку з 25 по 27 червня у Києві, — повідомляє прес-служба Кабінету Міністрів.

В ній візьме участь 125 представників понад 90 відомих іноземних фірм та банків, які разом з українськими колегами розглянуть проблеми розвитку інвестиційних можливостей в секторах агропромисловості, машинобудування, електроенергетики, телекомунікації та готельного господарства України.

Принципово важливим є те, що такий представницький форум вперше проходив саме в нашій країні. Адже його іноземні учасники зможуть предметніше оцінити інвестиційні перспективи української економіки, переконатися в тому, що проголошений Президентом України курс економічних реформ є незворотним, а уряд робить і робитиме все для втілення в життя цього курсу і всілякого сприяння реалізації конкретних інвестиційних проектів.

Плановий «стоп»

Учора поділено І-й енергоблок Чорнобильської АЕС. Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» головний інженер Чорнобильської АЕС Віталій Толстоноков, блок задумано для проведення технічного огляду обладнання, що має провадитися один раз на чотири роки.

Останнім часом потужність станції понижено практично на 50% через нестачу палива. Однак нині питання з паливом розв'язано.

Крім того, з 23 червня плановано на 50% понизити потужність 3-го енергоблоку ЧАЕС за нестачі палива. «С 4-й підрстанції, — повідомив головний інженер, — зіпсованість у голівному циркуляційному насосі, що потребує заміни устаткування, зберованість споживачів за електроенергію атомних станцій України становить близько 139 тис. кВт.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про продовження строку видачі громадянам приватизаційних майнових сертифікатів

З метою забезпечення умов для повного використання громадянами їх прав на безоплатне одержання в процесі приватизації частки державного майна та на підтримку звернень окремих громадян, їх об'єднань, зокрема Феофанії професійних спілок України, з цього припису постановляю:

Поводити до 1 жовтня 1996 року строк на ініцію громадянам приватизаційних майнових сертифікатів, установлений статтю 4 Указу Президента України від 19 березня 1996 року № 194 «Про записання та особливості приватизації державного майна у 1996 році».

Президент України Л. КУЧМА.
м. Київ, 21 червня 1996 року.

Читайте в суботньому випуску:

Росія: спектакль під назвою «Вибори» — матеріал наших спеціальних кореспондентів з Москви.

3,13
стор.

«НЕВОЛЯ І ВЕЛИЧ СОПДАТА» — поема в історію.

0 — 7
стор.

«Нема переводу динувському року».

14 стор.

Парламентська хроніка

Верховна Рада
постійно приймає
Конституцію.

Камінь спотикання поки що — мови

Ранкове засідання 21 червня

Початкові роботи передувала поїмкова реєстрація, яка виявила, що в залі присутній 871 депутат.

На порядку денному — продовження розгляду проекту Конституції у другому читанні. А напередодні тривав пошук взаємоприйнятливих рішень. «Одним із досягнень виступає те, що залишено надто багатоманітним», — зазначив Голова Верховної Ради Олександр Мороз. Вони виконували відразу при обговоренні основних положень проекту. Так, якщо назва Основного Закону — Конституція України — не викликала заперечень у депутатському альянсу, то подальший розгляд документа збурив увесь зал. Спирюхаючи на попередню домовленість з представниками ряду фракцій та груп, О. Мороз запропонував присутнім до розгляду спершу основні засади, котрі не викликали б суперечностей у залі, а вже потім приступити до преамбули. Депутати більшості голосів ухвалили такий порядок. Але через побоювання, що саме суперечливі положення можуть бути виносні на референдум, його не сприйняли депутати правотрадиційного спрямування. Суперечка тривала довічно...

Та, зрештою, дійшли згоди й продовжили розгляд проекту з обговорення преамбули. «Головна вимога першої ж сесії парламенту: «Ми, український народ...» З'ясувалося, що депутати різних політичних спрямувань тлумачать це поняття по-різному. Та після дискусії все ж таки дійшли на нескладений текст, запропонованого комісією. Тобто у нас — не «український народ», а «народ України».

Зате продовження фрази — «визнаючи свою суверенну волю» — не викликало серйозних заперечень і було проголосовано більшістю у 352 голоси.

Втім, Олександр Мороз зазначив, що необхідно ставити на голосування пропозиції, що по суті зачіпають на державний суверенітет України. Однак до його побоювання депутати не прислухалися. Тому з батальних положень депутатів різних політичних поглядів не можуть діти згоди.

Щах час черперви усі фракції збиралися окремо й обговорювали, як діяти далі, аді переконувати в Україні не означає заперечення її державності. Було б добре, якби вони сприяли налагодженню нормального процесу обговорення проекту Конституції.

Після черперви Верховна Рада досить дружно і з певної конституційною більшістю схвалила цілу низку статей Конституції. Камінем спотикання стало питання мови.

Іван ДМІТЕНКО.

Стихією
можна керувати

На засіданні постійної урядової Комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій голова комісії, перший віцепрем'єр України Василь Дурнішкін відзначив, що закінчення роботи в Україні не означає завершення роботи цієї адміністрації. Її наслідки, адже рад заходів має «достовірний характер».

В.Дурнішкін підкреснив, що завдяки спільній роботі міністерств, відомств та місцевих органів відбулося надзвичайно складну ситуацію керування, а бігани — мінімальними.

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИПро порядок висвітлення
роботи Верховної Ради України
по обговоренню проекту
Конституції України

Верховна Рада України постановляє:

1. Національний телекомпані Україна забезпечити повну трансляцію засідань Верховної Ради України по обговоренню проекту Конституції України на каналі З-Т-2 в денний, починаючи з 19 години.

2. Контроль за виконанням даної Постанови покладати на постійну Комісію Верховної Ради України з питань інформації, забезпечивши свободи слова та засоби масової інформації.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.м.Київ,
19 червня 1996 року.Павло ЛАЗАРЕНКО: «Від проголошення
економічних реформ до втілення
їх у реальне життя»

«Сьогодні, як глава Кабінету міністрів я вперше в часті привласнився вимову на такий представницький і вишуканий захід першочергової роботи уряду щодо практичної реалізації державної економічної політики, визначеної Президентом України», — сказав Прем'єр-міністр України Павло Лазаренко, виступаючи перед слухачами Інституту підвищення кваліфікації Української Академії державного управління.

Напередодні Прем'єр-міністр уже не раз зазначав, що зміни в економічній мові курсу не відбулися. Ці слова були підтверджені і виступі перед слухачами Інституту, проте уже не декларативно, а через окреслення подальших стратегічних шляхів реформування економіки. Загалом голова уряду визначив шість головних напрямів подальшої роботи Кабінету міністрів. Це:

розв'язання проблеми наповнення бюджету; поглиблення залучення у зарплатні платі та пенсій; підтримка національного товаровиробництва; зменшення обсягів платіжної кризи; структура перебудова митного виробництва; реформи АПК.

І.Тримаченко до бюджетних мізерних кошиків, не можна жити «на широкую ногу».

Висловився скарбанив сьогоднішньої порожки. І є по-найменше три причини виникнення такого кризового стану. Це не найкращі результати виконання бюджету, закладений у ньому прихований дефіцит. На жаль, сьогодні уряд не має жодної змоги збалансувати цей дефіцит іншакше, задовольнити всі потреби економіки, бо всі ці потреби збільшилися. Крім того, у поточному бюджеті не враховано заборгованість урядових органів у платежах 1995 року. А їх потрібно обслуговувати перелісці. Чи не тому на 1 червня 1996 року заборгованість у зарплатні платі бюджетним установам становила 43 т. грн. крб., а в цілому по народному господарству — 242 т. грн. крб.

Третью причиною є невизначеність щодо пільг за оплату енергоносіями, які не були передані в державні банки за кредитом. Пільги за п'ять місяців поточного року для погашення різниці в цінах додатково сіль і вартість 300 т. грн. крб.

Прем'єр-міністр визначив декілька напрямів виходу з цього кризового стану. Напередодні сіль запровадити раціональніше використання бюджетних коштів. Не має реальних надходжень, потрібно зробити максимум можливого, щоб скоротити видатки. З цієї метою за 10 т. грн. крб. вдалося доопрацювати постанову Кабінету міністрів, що до цього «крутилася» в урядових кабінетах. Залишилося ще місяців: згідно з документом, загальна чисельність апарату міністерств та відомств скоротилася на 10 200 чоловік. Проведено лімітування службового транспорту. Названі заходи зменшать витрати на апарату на 10,8 т. грн. крб. Скоротяться аварії об-

ласних і районних адміністрацій, з наступним чітким веденням фонду зарплатної плати. Введено новий порядок заборгованості відрахувань, а незабаром відбудуться значні структурні зміни та скорочення в апаратах Кабінету міністрів.

Збалансувати бюджет неможливо, якщо не зняти хаос у наданні пільг. За останні півтора року Верховна Рада прийняла 14 змін і доповнень до чинного законодавства, де так чи інакше розширювалися пільги різним верствам населення. Уряд, розуміючи необхідність збереження державної допомоги учасникам війни, інвалідам, «чорнобильцям», «афганцям» та іншим категоріям пільговиків, виступає проханням зняти пільги з парасольки громадян, які працюють і одержують зарплату більшу, ніж середня. Тут не повинні бути жодних політичних спекуляцій. Економічний ефект від прийняття цього рішення очісується в 47 т. грн. крб.

Сіль втрутитися в державну діяльність міністерств. Вони, отримавши можливість встановлювати пільги різним категоріям працівників, самостійно регулювати фонди споживання, подекуди стали втрачати контроль над витратами. Як наслідок міністра охорони здоров'я Євгена Кореженка та його попередника дали можливість закупівлі ліків за завищеною ціною.

Сильні надходження до бюджету здійснювалися від реалізації горілки та «потюхневих» хімікатів. А на п'ять місяців 1996 року в Україні на 37 державних та кількох недержавних спиртних заводів, а також на 140 підприємств хімічних вироблено 7% горілки від рівня 1993 року. Проте ніхто не сказав, що українська економіка не може обійтися без спиртного. Отже, проблема потребує розв'язання.

«До речі», — зазначив Прем'єр-міністр, — якщо держава втрачає, маю ка жоден, через чининовий невідбується. Зокрема, рішення Верховної Ради в грудні 1995 року в 25,12,95 р. визначено, що власники акціонерних наповів визначають самостійно ціни та сукупність зборів на харчовий або етиловий спирт, виготовлений в ме-

жах України, а виробники спирту. Тільки через прийняття даного рішення протягом п'яти місяців держава отримала 756 млн. доларів.

Другий кіт проблеми: за підприємствами, які зробили держмитком, загальна сума податків, на сілчаніх суб'єктах підприємницької діяльності, що мають пільги, становила 139 т. грн. крб., з них з березня 1996 року — 18,8 т. грн. крб., з акцизного збору — 83,3 т. грн. крб., з ПДВ — 37,7 т. грн. крб. Суб'єкти підприємницької діяльності мають пільги в основному на підставі Закону «Про статус і соціальний захист громадян України, масової військової мобілізації внаслідок Чорнобильської катастрофи». Саме довкола можливості імпортувати зовнішні імпортовані товари, що потрапляють на територію постійної боротьби з Верховної Ради, чиниться лобістський тиск на законодавців.

Питання тільки за п'ять місяців — 139 т. грн. крб.

Щоб виправити становище, наприклад, часом буде внесено пропозиції для прискорення введення внутрішньої акцизної марки на товари, що ввозяться з-за кордону. «Питання з цим», — зазначив Павло Лазаренко, — буде-мо чітко й конкретно інформувати населення про акції держави через прийняття тих чи інших поправок. Це, сподіваємося, дасть можливість нам знати, чи потрібні державі ті чи інші субсидії, чи неможливо використуватися за призначенням. Прем'єр-міністр при цьому додав, що ніхто не заперечує гучну митно-тарифну політику.

3. Уряд для захисту національного товаровиробництва запроваджує гучну митно-тарифну політику.

Підтримку національного товаровиробництва Павло Лазаренко наводить на прикладі нафтогазової галузі. Для цього запроваджені пільги Кабінету міністрів. Для цього запроваджені пільги митно-тарифної політики. Уряд уже прийняв рад постанов, що спрямовані на підтримку українського виробника, на створення таких умов, за яких той став би конкурентоспроможним на власному ринку.

Натягувати потребу в денних та інших заходах Прем'єр-міністр проілюстрував на прикладі горілки та «потюхневих» галузей. Це зовсім незалежно від масової надходження до бюджету здійснювалися від реалізації горілки та «потюхневих» хімікатів. А на п'ять місяців 1996 року в Україні на 37 державних та кількох недержавних спиртних заводів, а також на 140 підприємств хімічних вироблено 7% горілки від рівня 1993 року. Проте ніхто не сказав, що українська економіка не може обійтися без спиртного. Отже, проблема потребує розв'язання.

«До речі», — зазначив Прем'єр-міністр, — якщо держава втрачає, маю ка жоден, через чининовий невідбується. Зокрема, рішення Верховної Ради в грудні 1995 року в 25,12,95 р. визначено, що власники акціонерних наповів визначають самостійно ціни та сукупність зборів на харчовий або етиловий спирт, виготовлений в ме-

жах України, а виробники спирту. Тільки через прийняття даного рішення протягом п'яти місяців держава отримала 756 млн. доларів.

Другий кіт проблеми: за підприємствами, які зробили держмитком, загальна сума податків, на сілчаніх суб'єктах підприємницької діяльності, що мають пільги, становила 139 т. грн. крб., з них з березня 1996 року — 18,8 т. грн. крб., з акцизного збору — 83,3 т. грн. крб., з ПДВ — 37,7 т. грн. крб. Суб'єкти підприємницької діяльності мають пільги в основному на підставі Закону «Про статус і соціальний захист громадян України, масової військової мобілізації внаслідок Чорнобильської катастрофи». Саме довкола можливості імпортувати зовнішні імпортовані товари, що потрапляють на територію постійної боротьби з Верховної Ради, чиниться лобістський тиск на законодавців.

Питання тільки за п'ять місяців — 139 т. грн. крб.

Щоб виправити становище, наприклад, часом буде внесено пропозиції для прискорення введення внутрішньої акцизної марки на товари, що ввозяться з-за кордону. «Питання з цим», — зазначив Павло Лазаренко, — буде-мо чітко й конкретно інформувати населення про акції держави через прийняття тих чи інших поправок. Це, сподіваємося, дасть можливість нам знати, чи потрібні державі ті чи інші субсидії, чи неможливо використуватися за призначенням. Прем'єр-міністр при цьому додав, що ніхто не заперечує гучну митно-тарифну політику.

Підтримку національного товаровиробництва Павло Лазаренко наводить на прикладі нафтогазової галузі. Для цього запроваджені пільги Кабінету міністрів. Для цього запроваджені пільги митно-тарифної політики. Уряд уже прийняв рад постанов, що спрямовані на підтримку українського виробника, на створення таких умов, за яких той став би конкурентоспроможним на власному ринку.

Натягувати потребу в денних та інших заходах Прем'єр-міністр проілюстрував на прикладі горілки та «потюхневих» галузей. Це зовсім незалежно від масової надходження до бюджету здійснювалися від реалізації горілки та «потюхневих» хімікатів. А на п'ять місяців 1996 року в Україні на 37 державних та кількох недержавних спиртних заводів, а також на 140 підприємств хімічних вироблено 7% горілки від рівня 1993 року. Проте ніхто не сказав, що українська економіка не може обійтися без спиртного. Отже, проблема потребує розв'язання.

«До речі», — зазначив Прем'єр-міністр, — якщо держава втрачає, маю ка жоден, через чининовий невідбується. Зокрема, рішення Верховної Ради в грудні 1995 року в 25,12,95 р. визначено, що власники акціонерних наповів визначають самостійно ціни та сукупність зборів на харчовий або етиловий спирт, виготовлений в ме-

жах України, а виробники спирту. Тільки через прийняття даного рішення протягом п'яти місяців держава отримала 756 млн. доларів.

22 червня 1996 року, № 113 (1363)

Неволя

ЛЮДСЬКЕ життя — завжди трагедія. Бо людина, єдина з живих істот, з малих років усвідомлює: відшуміть її коротке земне життя, і за ним...

А не тяжче — помирати молодими. Як же їм було, баталіям і матерним, дідам і прапрадідам та їхнім дружинам, — під кулями, снарядями, бомбами. Скільки їх полягло? Олії казали — 20 мільйонів, потім сказали — 27... І дані згинули. Облік смертей в СРСР після війни було поставлено погано. Бо правда могла знизити яру в чуждєй партійного керівництва народом і армією.

Честь і слава їм, найближчим предкам нашім, які витримали найжорстокішу війну в історії людства та оборонили рішуче землю від фашистської навали. Честь і слава і вина слава пам'яті полетіли!

Разом з мільйонами молодих солдатів дали в сирну землю і мільйони не-народжені діти, викаули самітньо вловив. Викаули й дівчата, які ніколи не мали наречених, бо ті не повірилися, не встали нареченими статі. Хто повернувся — долюбить. А хто повернувся так мало. З 30 лютого 1922 року народження — три висотки. З інших — тех нестало. Видати і на своєму, і на чужому полі, бо мали добути ворога в його ділі.

Зараз багато пишуть про ту війну. Різні пишуть. Дехто з новосенечесних «знавців» історії вже додабався і до того, що ото генерал Власов і власоні чинили правильно, бо воювали проти диктаторського режиму Сталіна, проти тоталітаризму. Брешуть, барбоси. Або мішки у них навироті. Це Власов чин Красов могли себе пізнати, що воюють проти режиму, а об'єктивно вони та їхні поліпчилики воювали проти власного народу, очолюваного диктатором. І проти всіх демократичних країн, що воювали з фашизмом.

Складна річ — історія. А наша історія XX століття — і поганя.

Підготовка до другої світової війни почалася, коли ще й перша не відиграла. Згадайте. Весна 1917-го. Росія у складі Антанти воює з Німеччиною та її союзниками. Рухом територією Німеччини спокійно, на здебільше, прогрівають більшовиків на чолі з Леніном. Чого це кайзер дав такі волю революціонерам з порожньою країною? Німеччина йшла до краху, ресурси її вичерпувалися. Один з козирів — пропустити у Росію вождя більшовиків. Він там таке здійме, що Тимчасовому уряду буде не до війни. І справді. Волю бидир Ілліч так втнув, що й на

кайзераво ошкенталося, — довелося і Вильгельму II чхнути з трону. Але до того Ленін і сталіністи виконали. Брестський мир з Німеччиною підписав, землі віддав, контрибуцію платив. А що це врятувало кайзера від поразки, заданої Антантою, і від революції в Німеччині — в тому «привини» вождя більшовиків немає.

Пригадую, восени 1991 року члени соціал-демократичної фракції бундестату під час офіційного обіду на честь нашої делегації (було й ять депутатів з Росії, а ваш покірний слуха преставляв Україну) склали побажання для німецького уряду 1917 року, який сирива програв через Німеччину Леніна з товаришами і фінансував підготовку до перевороту.

II

Не стало кайзера на троні, але інтереси Москви і Берліна лишилися майже пов'язаними. Тут же й об'єктивна ситуація підштовхувала. Союзники-переможці обмислили німецьку армію кількістю у 100 тисяч чоловік. І щоб їй гармат, їм танків. Вермахт і німецька військова промисловість страждали. А Радянська Росія (пізніше СРСР) — теж в повоєнній. І має гостру потребу у фінансах, у торгівлі, у верстатах і т. д. Ну й проступили руки один одному. З 1920 року. А в Раїнал-де це закрипили. Витягли, німці, на наших полігонах, випробували й гармати, і танки. Буль скаже. Ленін благословив, а Сталін проловив. Хочете по-дивитися на поручальні міністри Червоної Армії, на дві танкові з'єднання, чи авіацесун? Тек був-ласка. Протягом 21 року, з 1920-го, користувалися Німеччина та її вермахт постійною підтримкою СРСР.

Сталін завоює ленінський урок: Плеханов — бака і всім їм соціал-демократи — суть вороги і поліпчилики буржуазії. Ну а коли так, то німецьким комуністам команда через Комінтерн: з соціал-демократами у спілку не ставати. Одним боком на вибори не йти, а навпаки, всіляко тих соціал-демократів притискувати. Бо, бач, чого захотіли ті еседеки: захистити соціальні й економічні права робітничого класу не так, як вказав сам Ленін.

Об'єктивно то інсинування Сталіна розбрат у ліковому русі Німеччини діюном! Гітлер прийняв до влади. Бо Ернст Тельман виконав вказівку кремльського вождя (як не виконає, коли фінансування йде через Комінтерн). І загинув у фашистському конспіративі цей мужній чоловік, як і десятки тисяч інших німецьких комуністів і соціал-демократів.

До речі, про фінансування з боку

Сергій ПРАВДЕНКО, «Голос України»

Комінтерну. Мало хто знає, скільки цінних речей і валюти передавали більшовицькі вожді на справу «спітної революції». Черковні цінності, золото, коштовності — як у прівру вкидалося. На мільярди доларів у інших іншах. І чомусь забували поранитися з народом, який так «любили»: чи треба передавати наслідки йому багатства на ту суму, яку не вистачило?

Зараз дехто пробуює у фільмах, книгах, статтях вивираювати загальне близьке оточення товариша Сталіна: Троцького, Бухаріна, Зинов'єва, Каменєва... Мовляв, вони були не варвари, вони не так чинили б. Лжа сесть.

і велич

Бухарін понавчав, що треба, чим записується ні перед чим, в усіх ціпних й розв'язаних, робити і людського матеріалу революційний спосіб людський матеріал соціалістичної епохи». Отака термінологія. Матеріал. А матеріал хто ж шкодує, коли йдеться про «наість людства»? Троцький також виверто пропонував записати трудящий люд у трудові армії, щоб неперекладає з будови на будову без проблем.

Промову виготовив, записав, а і перекладач робітників хоч у сибірі Півночі, хоч у Каракумі. Барак наміст, казна — і робила працює. А сам у ней час понавравляв здоров'я за кордоном, бо товариш Троцький величчю любодобав. Зинов'єв і Каменєв охоче знішували інших, а коли «батюшка» Сталін вирішив і їх самих приборати — аж плазували серешні. А з яким садистським залютованієм Троцький і верталов рукам Тучаческого та інших членів партії, до яких козаків, і старих, і малих, і жінок... те ж не неретати словами. Хожа козаків могли би визнати «Совети» і проволити вибори. Демократичні, зрозуміло, а не за партискинами. Але більшовицьким вождям і буржуазії криваві борозни на Дону. Надто волеволюбний кай і його населення не вписувалися у більшовицьку схему єдиності.

Отже, як не крути, а всіа більшовицька верховка була однакова за сутністю своєю. Схажу більше: ніколи соціалістичної революції в Росії у 1917-му не було. Була більшовицька революція, яка силоміць від'являла свої порядки і націоналізм окупіям, «інородцям» Російської імперії. За винятком Фінляндії і Польщі, які одразу чітко заявили про свої права, а Польща ще й по збубх наважала «доблесний армія» Тучаческого. А соціалістична революція і більшовицька — то різні речі. Та більшовицькі добре постарілися, щоб у відомості нас ці іррити не доторкну. Георгій Валентинович Плеханов, якого можна назвати совістю робітничого класу Росії, саме ці погляди чітко розрізняв. Тому й чунув він, патрарх російського марксизму, кутко тити від Леніна і інших доторкну. Історик, не і помер за читанням давньогрецьких класичних трагедій.

І хоти сьогодні старі люди з більшовицькими знаменами говорять про свою партію — ратівники Росії і Союзу від ворогів і знову записують нас до більшовицького Союзу, мені шкода їх. Вони забули про мільйони своїх безвинно закатованих сучасників.

Вони забули чи не знають, що це не в Росії і не в Союзі, а там, на Заході, капіталізм облатородили саме соціалістичні елементарні дії. Західно мірові під впливом кривавих полів в СРСР, бо зрозуміло, до чого може дійти злоданий народ, і жахливих, це безперечно. То — урок історії, але не в Союзі, як бачите, зробили з нього висновки. Це один урок — навіщо мірові мудрий, але доведений до відчаю народ, як німецький, може проголосувати й за Гітлера. Висновки з того зрозуміли й німці, і світова цивілізація. Але не більшовицькі, які й після другої світової заходилися силоміць насладжувати

ти своїх порядки у всіх країнах, які визнавали від гітлерівських радянських солдат. І в цьому — ценова радянської елементарної дії.

Вони забули про злодіячів, які зробили його заложником своїх гетемоністських устремлінь. Він, вестерни, відстоювали рішуче. А не вписує за бути, як і партія, а тим більше — за так. А те, що хтось із нас до неї належав, так хто до неї не належав — одна ж була і інших не терпіла. Важа величчю — вратована Вітчизна. І те, що тоді вола була союзна, а зараз уособлена для громадян, — це не задоволення. Обидва диктатори невідлучно демократію. А дурку поділили Східну Європу. А перелік, а також у цей час Сталін відключав командний склад Червоної Армії, 40 тисяч відключав, як до командирів полків і батальйонів включили.

У солдата, майбутнього солдата Величчю Вітчизни, забирали командирів, за паначання яких заплатав народ. І той солдат нічого не міг з тим військом. Він заплатав за те, що своєму кров'ю і полоном Солдатському кров'ю заплатав за гіркий, але набутий таким досвід «зелених» командирів особливо у першій річ війни. І в тому, що не міг солдат нічого сказати про те, що діялося, а мусив лише платити, — тек вівела солдата.

Ішов солдат у 1939 — 40-му на Західну Україну, Західну Білорусь. Зустрачали його там хлібом-сіллю. В тому величчю солдата — червоноармієць.

А за спільною білою воронилися організації, і тисячі, сотні тисяч людей, тисячі же вчора радилі воєн'язані, вели у товаришів вагонах до Сибіру. І в тому була вівела солдата, бо й на ньому дії їх організації опалилися злом, бо і на нього перекладало свою невинність «ошесливаче» пресмени.

Можна терпіти: Сталін і його режим зробили все від них залежне, але перел радянським солдатам постав озброєний до збуби ворог. І на паначання своїх військ запрошували, і сфери впливу політики і культури в Німеччині, в Бресті вшпугували, і сиронично забавували навіть у ніч на 22 вересня 1941 року, і своїх командирів винищили, і проголосили Англії та Франції відкинули, і німецьких комуністів з численних військ виставили з Німеччини, і до СРСР, актуально форують видали.

Не випадково вождь усіх народів десять днів після нападу фашистів не-

3 пошти

Війна не забуває своїх нікол

Бойове хрещення я прийняв у складі 255-ї стрілецької дивізії, 811-го артилерійського дивізіону, відстоюючи місто Дніпропетровськ від фашистських загарбників. Потім разом зі своєю військовою частиною брав участь в оборонних боях на річці Березі. Дізнав, з боями виходили на схід. Закрилися на м. Слов'янськ, де тримали оборону на річці Сіверський Донець.

18 січня 1942 року війська Південно-Західного фронту, в тому числі і наша 255-а стрілецька дивізія, перейшли в наступ проти фашистських загарбників. Після стрімкого удару наші війська увірвалися в село Богородичне на горі одного колосника, на краю його садовця, гітлерівці кинули три співачки гармати і білими шлі стоси снарядів. Гармати були завантажені шістьма біс-фашистами з їх обстрілювали наші позиції, коли ми тримали оборону. Артилеристи з нашого артилерійського розряду гармати, направили на село Донгекне, в напрямку якого тікали фашисти, і відкрили вогонь, який тривав до того, доки не випустили останній німецький снаряд.

Ми йшли за піхотою, яка визволяла все нові села при нашім підтримці вогнем. На засніжених полях лежали трупи німецьких солдатів і офіцерів, серед них чимало обгорілих — від термітних снарядів. Біля одного села (тепер не пам'ятаю назви) трупи були складені в стоси, як дрова. На табличці — напис німецькою мовою: «Вас іст ласт» («Шо це так?»), а нижче українською: «Це трупи німців з'ять у нас».

Після успішного зимового наступу нашім військам від перахакохали силами противника вилізу сорок другого року довели знову з боями відступати на схід. В 1944 році в боях під Яссами, салтами, секськими, потім під Курпілі, Олужаними, знову повернувшись на фронт — став в якійсь армійській частині 56-ї моторизованої бригади 23-го танкового корпусу. Разом зі своєю частиною брав участь в боях за відвоювання Румунії, Чехословаччини, Угорщини, Австрії.

Знаю ятварів мені такий епізод. В Угорщині біля озера Віліїне точилися запеклі бої. Командир 23-го батальйону 56-ї стрілецької бригади капітан Гасман, який із трупи розстрілявся через невеличку річку, але шлях який він відкривав фашистам. Розвідники закріпилися в старому окупі і мужньо відбилися. Гітлерівці платили військам, бронетранспортерів. Серед гітлерівців були і жиди, і росіяни, і українці. Всім нам було збережено життя».

Касимире по раті зв'язався з командиром 23-го танкового корпусу генерал-лейтенантом Ахмановим і викликав його на себе. Після кількох запеклих боїв, в яких розстрілявся і загинув, вояка брав робити повноцінну. А Касимире зі своєю групою блялопучно повернувся, жоден його боець навіть не був поранений. Командувачу 23 танковим корпусом при зустрічі з Касимире прикріпив на його грудях орден Бойового Червоного Прапора.

Війну закінчив у Чехословаччині, а в місті Луцку 23 лютого 1946 року указом Президії Верховної Ради СРСР був демобілізований з лав Радянської Армії як учасник.

Нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня, медалями «За взяття Будапешта», «За взяття Віни», «За перемогу над Німеччиною» та ювілейними медалями Союзу РСР.

Думаю, що немарно прожив на світі. Сьогодні не крию розчарування і працюю на совість, дорожню репутацією, ніколи не п'януся людьми. Маю два сини, три онуки і чотири правнуки. Отак і пролетіли роки. Багато чого створило з пам'яті, та війну пам'ятаю добре. Таке не забуває ніхто.

Статислав КАНКОВСЬКИЙ.

Зустрічка Київської області.

Чехію. (З Героєм Радянського Союзу полковником у відставці Гусевим я мав честь розмовляти тридцять років тому і понові бачити героїчних подорожів).

Прага засинала живої людиною квітами. Минули десятиліття, і кілька юних чехів пообіцявалися над пам'ятником-танком у центрі Праги. Чому? Отожості тих замків несподіваною — то найпростіше. Але коринна — в іншому. Сталінський режим на тлі перемог Радянської Армії знову почав мріяти про світову революцію, про шастя для людства в ленінсько-сталінському тлумаченні. А коли там дають комуністичні режими в усіх визволеніх Радянською Армією країнах. І дали. А для гарантії (щоб ослаблені народи не виперли ті режими) — тримали там війська. І розбюдовували там військову містечка, полігони, системи зв'язку, аеродроми і т. д. Сотні і сотні мільярдів се тих, повновислих рублів поглинуло військово забезпечення «ослаблених». А солдат-переможць не мав шастіття Перемоги і десятиліття років чекати на телефоні, пенсійну квартиру і т. д. Зате яким «ефективним» було вкладення коштів у забезпечення «шастя» країн Східної Європи? Не сподобалося те «шастя» угорцям — «переконали» їх у 1936-му. Почали сумніватися у своєму «шасті» чехи — наші тут як тут з танковими аргументами у серпні 1968-го. Так режим чехів жорстокі, тоталітарні тіні на подилог солдата-визволятеля часів другої світової. Приклади можна продовжити...

В чехів, сказимось, нав'язано цілим народам мало таких лусунів. І контрбатур лусунів, із задоволенням позбувся опіки Москви. І «анілуни» сотні мільярдів народних коштів, які, не питаючи народів, «жеручо» і спрямовували витратили на утримання армії у контрбатур. А які бдали про свій народ, а те про «ослаблених» інших, де б ми зараз були? Але історію не переробимо...

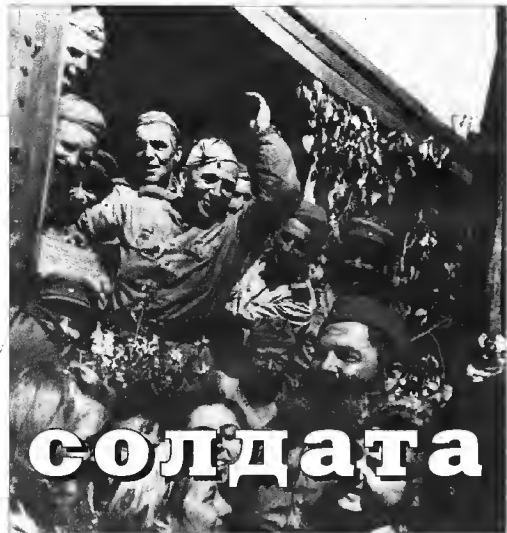
У розріді саме наші часи висновок неспівності: доблестю солдата, подвиги його героїзм, пошановувалися, затати анілогією світової революції, контрбатур чи пішадару. І довели те діло до краю. І в тому була ласота-вишівитість, непова і його дітей, який носили в Угорщині, в Чехословаччині, в Кубу, в Ефіопію, в Єгипет, Афганістан... Перелік неповний. Варго було бязком, хоч вовкелі ітлемі мумба-юмба, заявляти, що поділяє комуністичну ідеологію — і він уже гість Москви. Пакий гість Москви з Хрущовим, пішли з Беркшівським, на Кубу, зброю, кошти. Багато хто з цього користався. Бо більшим теленням, які так шедро роззалаали добро свого народу, світ не бачив.

Усе те маємо знати, осмислити. І зрозуміти: демократію будувати важко і складно. Американам, сказимось, хвалиться своєю демократією. Але, судячи з їхньої ж літератури і кіно, вони й після прийняття своєї Конституції півтори сотні років бігали один за одним і за трісненням населенням, із зброєю по Америці, поки виникли й утвердилися якісь цивілізовані демократичні стосунки. Ми цього, сподіваюсь, уникнемо, бо надовго вже передіде ХХІ, а не ХХІХ чи ХХХ століття. Та в чому і наші часи утвердження демократичного устрою значно складніший процес, аніж виснаження когось у диктатори чи вожді. Але справа варта зусиль. Бо вожді, як ми переконалися, раляться або самі з собою, або тільки на найближчій оточенням, а інші мають те бездумне палко схвалювати.

Нам ще ой як далеко до цивілізованої демократії... Історія, відомо їй належне, не шкодувала зусиль, аби нас навести. Наказує? Думаємо... А хай там... — одна слава. Не за їхню неволю. За велич.

Вояки помирали молодіями. За нас.

Кожна людина носить у собі внутрішню трагедію. Бо усвідомлює надбання цивілізації, а в її собі бачить і її молодіи під кулі і бомби — то щось більше за трагедію...

Солдата

рбував у просторі. Було від чога. Але оточення зрозуміло: без вождя воно пропало. І півсоло «богачки» до мікрофона. І вожді. З липня проіс: «Брати і сестри...» і т. д., текст відомий. Кого режим мовив голодоморами, висилка, кидав за ґрати, бивав — усі стали братами і сестрами.

Закінч. полія. Бо братами зовувалися люди. Сталіну чи ні, а рідну землю ратувати треба. Варог прийшов не для того, щоб «визволити від більшовизму» чи ларувати якось з радянських республік незалежність. Варог пролив на наші землі свою «свіщенну арійську кров» з описом метою частково винищити нас, а частково перекорити на бидло. І не сьогодні не жно хіба що придуркам, які бель-кові, що аби ми зі злізали, то жє б і підістєт років німц баварське півно. Напили б. Гною з власною кровю.

Солдат-переможць уритував нас. І в цьому його велич.

Але чому ж було так багато і зрадників — вазасові, краснові, поплітні і т. д. Ніколи, в жодній війні, росіяни не укривали, чи інші народи, які опинилися у складі СРСР, такої кількості зрадників не давали. В чому справа? Та в наші історії від 1917-го до 1941-го, в режимі депресії, який встановив більшовизм, у режимі, який не терпів найменшого прояву вільної думки, найменшого потуги до вільного господарювання.

Приглулю розповідь одної історії. Батяків було переповнено і розстріляно. А син вийшов у родичів. У 1941-му пішов служити у поліцію до німців. Став нацистським районою поліції. Брав участь у розстрілах радянських громадян. На нього вийшли зв'язкові партизан: що ж ти робиш, аде ти бачко любив свого батька-чирівку, працював секретарем райкому. Син отримав. І разом із своїми поліцейськими допоміг партизанам розгромити фашистський гарнізон у райцентрі, ввійшов у партизанський загін. Став підпирником, діав героїчно, лустив під удом фашистських піхотців. До нагороди його не представили. По війні — не судили. Через кілька років по війні його вбив на вулиці в Києві син розстріляний його поліцейським батьком.

Кількі було таких трагедій? Звичайно ж, людина за будь-яких обставин має робити вибір на користь свого народу, своєї Батьківщини. Але ж погосмоса: режим Сталіна не тільки допоміг виготовити зовнішнього ворога, а і пливов ворогів внутрішніх, знищив і тих, хто поділяв панівну ідеологію або принаймні терпів її. В колосальном державному копі у ве-

личесних масштабах продукувалася не солідарність суспільства, а взаємна недовіра і непримиренність. Усе це разом, починаючи з винищення командирів та інших перелічених уже чинників, призвело до трагедії перших місяців війни, солдати не з своїм військами потрапили у полон, ворог дійшов аж до Волги. Такого Московське Русь, і Росія не знала з часів визволення з-під Золотої Орли.

А залпатив за все солдат Велікої Вітчизняної і вся країна. І в цьому — неволі солдата як громадянина СРСР, позбавленого громадянських прав, з якого воно — вибирати владу шляхом демократичних виборів.

Але диктаторський режим має й свою внутрішню діалектику. Пронію його зрозуміла. Але була й заслуга. І ми не можемо не схилити з рахунку. В чому ж заслуга? На нас ішов рідний тоталітарний, і йому було проставлено режим тоталітарний. Тобто, застатий швидко приймати рішення і, головне, оперативну організованість їх виконання. Евакуація заводів, палатоків їх роботи на нових місцях — усе було зроблено блискуче. Англія, сказимось, кілька років витратила на перевелення економіки на військові рейки. СРСР на не витратив лічені місяці. Пронизуюча, всеохоплююча система єдиного партійного керівництва зробила свою справу щодо мобілізації економіки і народу. Західні демократії луснули від фашистським чоботом. СРСР вистояв і переміг. Ту гірду, до понови якої і сам був приречений. Отака корисність.

Доблесть народу, його ненависть до загарбника, велич подвигу солдата, звичайно ж, на першому місці серед чинників Перемоги. Але й організувати за потужність режиму — чинник аж ніяк не другорядний.

IV

І неволя радянського солдата в тому, що результати його перемог, за які він пролив ріки крові, знову користався, як уже сказано, режим. Згадайте: радянського солдата радісно зустрічали населення всіх визволеніх ним країн Європи, його перемогі відіало все прогресивне людство. Згадаймо: «Рід Амола» ругув-присила Злата Прага. І кинулися на допомогу їй радянські танкісти та інші моторизовані частини. І ввійли першим у центр Праги танковий батальйон Гусеватов, а за ним і вся танкова бригада полковника Якубовського, мабутьного маршала, а за ними інші, інші. Вривалися Прагу і

П'ять героїв з однієї школи

У СЛОВ'ЯНСЬКИЙ середній школі №8, що на Донецькій, є меморіальна дошка, на якій вишукано імена п'яти її вихованців, удостоєних у роки Великої Вітчизняної війни звання Героя Радянського Союзу. Усі вони ще юнаками старанно вивчали тут не тільки правила геометрії та математики, але й студіювали у шкільному авіамоделювальному гуртку можливості піднятися у небо, інші ж ввійшовши під прапори. Отож, коли спалахнула війна, чотири з них швидко закінчили авіаучилище і стали бойовими пілотами.

Володимир Никифорович Шандула

Один з перших закінчив учнівське і зустрів війну на західному кордоні України. У районі Сокаль — Перемиський брав участь у жорстоких повітряних боях. Вже на Київщині його атака пілота фашистського поранення, поранений пілот вивів у ринку Теретів і, переслідує, не відпускаючи. Шандула, діючи повз по окупованій території, добирався до своїх. Після лікування знову став за штурвал бойового літака. Повторно фактично відійшов підполковника О. Маресьєва. Усього за роки війни здійснив 151 бойовий виліт, з них 13 — на Берлі. За що і одержав Зірку Героя.

В. Н. Шандула.

Олександр Васильович Кучеренко

за роки війни здійснив на своєму ШІ-штурмовику 140 бойових вильотів, знищив 5 ворожих танків, 57 автомашин, 45 запаркованих вагонів і 12 складів з бойовою технікою фашистів.

Микола Іларіонович Сербиненко

літав на нічному бомбардувальнику ПО-2, який і наразі ще латіно називали «кукуркузином». Було багато нічних рейсів по тих же ворогах. Та особливо прославився молодий слов'янський авіатор в Орловсько-Курській битві, де він ввійшовши в кмітливим маневром розбив його зенітну батарею і забезпечив своїм бойовим побратимом можливість залатати потуги бойовий удар по фашистам.

О. В. Кучеренко.

Іван Григорович Складовий

Про його безсильні спроби повісти у роки війни писали «Правда» та інші газети. За один день 15 грудня 1943 року він збив шість ворожих «Юнкерсів», потопивши свій особистий літак зруйнованих збитих перемиських літаків.

Микола Романович Лізенко

перший серед своїх олімпіадників пішов на фронт. Але не в авіацію, а в піхоту. Взяв участь у боях за Київ. Наприкінці війни вже командував моторизованою ротой. А особливо відзначився на Олеській, де його рота було зруйнована захопленням особистим налімом берег річки і забезпечити переправу наших військ для подальшого наступу на Берлін. Рота старшого лейтенанта Лізенка виконала бойові завдання, вона відбила шість навалених контратак фашистів, а згодом і сама пішла в наступ. Тут і з'явився Золота Зірка командира.

М. І. Сербиненко.

М. Р. Лізенко.

Володимир ЧЕРКАС, журналіст

Від рядового до маршала

Чому затьмарено ім'я видатного полководця

Нікудишній той солдат, який не прагне стати генералом.

Не знаю, чи керувався ним критичним суворозисним інтуїтивним наш земляк Андрій Єрменко — сміт селя Марківки, що на Луганщині, коли його восени 1913 року потопили в Дніпрі і забравши в солдати служити «чорно-батюшке». Наступні революційні пошви застали юнака далеко від батьківської хати, аж за карпатськими перевалками, але він зміг повернутися додому. Невдовзі очолює місцевий партизанський загін, згодом вливає з ним до Першої Кінної армії Семена Бутягоного. Після громадянської війни з військовий академії, командував військовими частинами і з'єднаннями.

Особливий талант полководця виявив Андрій Іванович у Великій Вітчизняній війні проти гітлерівської нацисти. Скажу так, що де був найзагрозовішій ситуації, туди і кидав його, молодого генерала, нарком оборони І. Сталін. Єрменко командував Засхідним, Бразьким, Сталінградським, Південно-Східним, Південним, Калінінським, 1-м і 2-м Прибалтійським, 4-м Українським фронтами, окремою Приморською армією. Військовий — під Москвою і Гудом, на Кубані, в Криму і Прибалтії — керував ними війська перемати ворога. Саме він, а не інші військов-

ві стратеги, керував розгромом фашистів у районі Сталінграда, після якого Гітлер уже не зміг отямитися до кінця війни.

У чому ж справа? Чому довгий час замовчували цю істину? А тому, що «новорішній генерал-холод» шкрито виступив проти рішення генерального штабу, його начальника О. Васильєва і самого Сталіна в ході жорстокої битви на Волзі розділив Сталінградський фронт на два: Сталінградський і Південно-Східний, що значно послаблювало управління військами. Згодом Сталін зрозумів свою помилку і призначив А. Єрменка командувати обома фронтами водночас. Це був безпрецедентний випадок: два фронти, два штаби, а командувач один.

Любого захопило зустріло велику перемогу радянських військ на Волзі, відзначивши її як поворотний рубіж в історії другої світової війни. А славу стратегічно-переможних приналежності собі «вождь народів» та його підбузників. Більше того, вже в 1945 році, з нагоди закінчення війни, Сталін присвоїв групи генералів, у тому числі і підполковнику А. Єрменку, звання Маршала Радянського Союзу. А про Андрія Івановича і не згадує, хоча і в останні дні війни керував ним війська успішно здійснювали війну Празьку операцію, за що генералу Єрменко був удостоєний

почесного звання Героя Чехословаччини.

І лише через десять років, уже при М. Хрущові, наші земляки зняли генеральські погоони на маршальські. Та серед істориків він і понині лишається у затітці. Навіть з нагоди 50-річчя перемоги над фашизмом полководцю дуже рідко згадували.

Борис ОСТРОВСЬКИЙ ветеран війни і праці, історик

Україночка

Ім'я Людмили Павличенко — легендарної дівчини-снайпера часів Великої Вітчизняної війни — увійшло у військові та історичні енциклопедії багатьох країн світу. Зокрема, крім наших видань, про неї розповідають Британська королівська, французька академія, Велика історична енциклопедія США та ін. А військовий ветерани — кошини воїни Приморської армії, задухаючи свою бойову погуду, неохочно далимко називають її Людмилкою Севастопольською або просто Україночкою.

Людмила Михайлівна Павличенко народилася і виросла у Білій Церкві на Київщині. На початку літа 1941 року вона — студентка державного університету імені Т. Г. Шевченка, перебувала в Олеській, де писала дипломну роботу про життя, політику і військову діяльність Богдана Хмельницького. Коли невідомою черв'яком в її плечу пронаїло гнітливий російський намір, вона вийшла з України, відразу ж пішла до військомату і попросила направити її у розташований в місті 25-у Чапирську стрільницьку дивізію, де служив її батько. Переконувала:

— Умію добре стріляти з гвинтівки. Тренувалася в тирі. Переконала. А вже десь через тиждень, будучи на вогневих позиціях, брала участь у тероричній обороні Олеської. Той її народилася слава дивчачи-отироричної дівчини-снайпера. Близько

ста фашистів полагали тут назавжди від її прищипаних куль. А згодом — оборона Севастополя. Саме у жорстокій битві за це місто-фортецю Людмила додала до своєї снайперської слави ще й славу умильця приської війни.

О третій годині ночі пробиралася вона по скарлах на заззельній оборонній позиції, обласно взувала ста, і вже з самого світанку до пізнього вечора горе було тим гітлерівцям, що наважувалися підняти голову з окопа. Фашисти шукали «російського снайпера», влаштовували пастки, вислали у гори групи автоматників, та все дарма. Аж поки не стала біда: в одному з бункерів Людмила була тяжко поранена. Врятував її життя командувачий Приморською армією генерал І. Петров. Він наказав вивести Україночку з оточеного ворогом міста на «велику землю» півдочини човном. І представив чоботу робити дивину до звания

Героя Радянського Союзу.

Потім були довгі місяці госпіталів. А як тільки стала на ноги, її несподівано викликали в Москву, ввели до складу делегації студентів-фронтовиків, які мали поїхати в Америку на запрошення дружини президента США Елеонори Рузвельт і Американської студентської асоціації з метою зміцнення дружби народів антигітлерівської коаліції. Незабаром делегація вилетіла до США. Були численні зустрічі з робітниками, фермерами, американською молоддю. На митингах і маніфестах члени делегації нагололяли на необхідності якнайшвидшого відкриття другого фронту проти гітлерівської Німеччини. Але це не сподобалося нікому з місцевих можновладців. Зокрема, на багаторічному митингу в Чикаго мер міста попередив Людмилу Павличенку, що напад її усього десяти хвилин для цієї час

до п'яти хвилин. Люда погодилася.

Мені вистачить і однієї хвилини, — з усмішкою відповіла вона меру.

Відгукнула людина, її голос залленим над багатотисячним натовпом:

Джентльмені! Мені здається, п'ять років. Я вже встигла знищити на фронті 309 фашистських загрозників. Чи не здається вам, що ви знаєте довго ховається за моєю спиною?

Натовп замер. А через хвилину шаленим від захвату.

Відгукнула людина, Герої Радянського Союзу Людмила Михайлівна Павличенко закінчила Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка, стала майором, викладача тактики снайперської справи у військових академіях, згодом вела активну громадську роботу в жіночій організації і в Комітеті захисту миру. І скрізь її лагідно величали:

— Україночка!

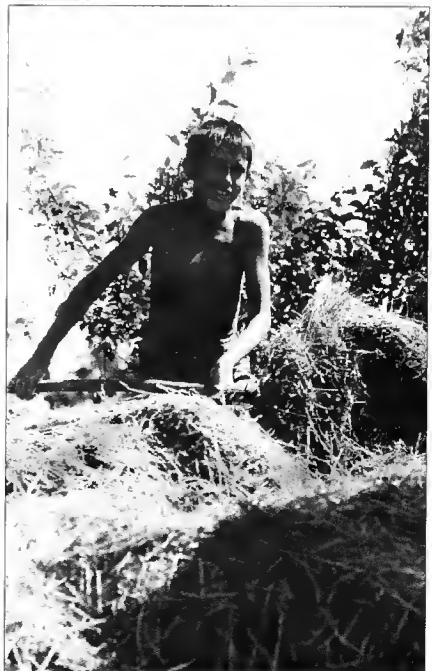

ПАМ'ЯТЬ ПОХМУРИХ НЕБЕС

(Початок на
1-й стор.)

Тепер у тих дітей, що ви їх бачили на першій сторінці — звісно, у тих, хто дожив, хто зміг дожити, — свої діти й свої онуки. Ось вони, тут, а іамаи. З іамаи? Ми певні цього? І чи знаємо ми достеменно, що вони бачать у нинішніх небесах — чи не літає там, поміж мультикових трансформерів, привид старого «мессершміта» сорок першого року? І яким вік їм бачиться: страшним, як колись їхнім дідам і бабам, чи романтичним, як персонаж технізованої казки? Зрештою, яка їм різниця — нинішнім дітям — мити вікна мерседесів чи милуватися мессершмітами... Аби лише не було війни — такої, як та. Ніякої!

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША та Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ХОЧЕТЕ ВИВЧИТИ ІНОЗЕМНУ МОВУ, НЕ ВИХОДЯЧИ З ДОМУ? ВСТУПАЙТЕ В ЄШКО!

ЄШКО - це найбільша школа іноземно-кореспондентської освіти в Європі з філією в 8 Європейських країнах. Тисячі в ЄШКО коштує більше ніж 200 тисяч чоловік вступили в ЄШКО.

Мовні курси ЄШКО - це:

• Якісні знання

50-річний досвід навчання мов за методом ЄШКО показує, що заняття вимагатимуть від Вас всього лише 15 хвилин на день. Уроки викладають іноземну мову за спілкування граматикою, хвасті з ласпосами допомагають виробити логіку, а спеціальні тіпи вправ дозволяють легко запам'ятати нові слова.

• Ваш особистий викладач

Навчаючись в ЄШКО, Ви не будете самотні! Ваш особистий викладач, перевіряючи домашні завдання, допоможе порадити й рекомендаціям.

• Заклад Вашого успіху.

Після закінчення курсу ЄШКО, Ви отримуете цінне свідоцтво. Воно відкриє Вам нові перспективи у житті та поглибить Ваше становище на ринку праці.

УВАЖАЙТЕ!
Ви можете мати доступ до всіх матеріалів навчання в будь-який час і в будь-якому місці. Це робить ЄШКО найбільш гнучкою системою навчання в світі. Дізнайтеся більше про ЄШКО.

310022, Харків, а/с 248 ЄШКО

Закончите курси і Ви отримаєте БЕЗКОШТОВНО диплом про курс.
Ви самі можете переконатися, що ЄШКО - це вірний шлях!
Виберіть один з таких курсів:

- Англійська для початківців
- Англійська для середнього рівня
- Англійська для високого рівня
- Англійська для дітей (9-14 років)
- Німецька для початківців
- Німецька для середнього рівня
- Французька для початківців
- Французька для середнього рівня

«НОВИЙ»

«НОВИЙ»

«НОВИЙ» - це новий курс, який дає можливість вивчити мову за 10 тижнів. Методика навчання в ЄШКО дає можливість вивчити мову за 10 тижнів. Методика навчання в ЄШКО дає можливість вивчити мову за 10 тижнів.

Європейська школа кореспондентської освіти

ЄШКО

ВІСНИК НА БЕЗКОШТОВНОМУ ВИСЛАННІ

Вибрати мову курсу

Ім'я (прізвище).....

Вік.....

Особисті дані.....

Адреса.....

Телефон.....

Підпис.....

10631

РЕАЛІЗУЄМО

мінтай, оселедці,

скумбрію,

свіжоморожені, солоні, копчені, рибні консерви та інші рибопродукти.

Тел.: (044) 416-52-65, 212-85-68, 229-31-41

Факс 229-47-66

Шановні акціонери!

Позачергові загальні збори акціонерів

АКІБ «Інтелект»

відбудуться 28 червня 1996 року за адресою:

м. Київ-37, Повітрофлотський пр., 31, об 11.00.

Тел. для довідок: 242-08-39.

Порядок денний:

1. Про зміну назви банку.
2. Про змінення юридичної адреси.
3. Внесення змін до статуту банку.
4. Про відкриття відділення банку в м. Києві.
5. Різне.

Рада Банку.

Інноваційно-промислове підприємство з обмеженою відповідальністю «Сайна», А/а (г. Анепиретровськ, ул. Артема, 86/16) повідомляє про спільну ліквідацію. Претензії приймаються в течение одного місяця по дат. 44-76-88.

Міжнародний фонд

«Відродження»

оголошує конкурс

на заміщення посади

генерального директора МФВ

Закликані кандидати мають подати наглядній раді фонду опові своєї життєдіяльності (Curriculum Vitae), а також стисле (обсягом до 2 сторінок) викладення своїх поглядів на проблеми побудови відкритого суспільства в Україні та діяльності МФВ у цьому напрямі.

Усі матеріали надсилаються поштою у двох примірниках (українською та англійською мовами) до 15 серпня 1996 року на адресу міжнародного фонду «Відродження»: 254053, Київ, вул. Артема, 46, голові наглядової ради МФВ. На конверті позначте: «Конкурс на посаду генерального директора».

Загальні вимоги до кандидата на посаду генерального директора МФВ

1. Бажанний вік 35—50 років.
2. Висока освіта, бажано вчений ступінь.
3. Досконале володіння українською та вільне володіння англійською мовою, сучасними засобами техніки й зв'язку.
4. Кількарішній досвід управлінської діяльності на керівних посадах, наявність досвіду роботи у міжнародних структурах або навчання чи стажування за кордоном. Уміння працювати в складі великого колективу, здатність гуртувати людей.
5. Відповідність ціннісним неадгезіям та демократичної розвитку України.
6. Толерантне ставлення до національної приналежності, релігійних вірувань, політичний плюралізм, поважання прав людини, прав меншин.
7. Широкий ґрунтовний демократичний погляд.
8. Добра обізнаність з українською і світовою культурами, фундаментальними ідеями та принципами відкритого суспільства, проблемами, завданнями розвитку в Україні громадянського суспільства, головними напрямками соціально-економічного реформування, пріоритетами розвитку науки, освіти та культури.

8. Кандидат повинен, у разі прийняття, бути готовим виконувати функції голови та особисті співпрацювати з особами будь-якого рангу, суспільного та соціального статусу.

10. Відповідальність і самокритичне ставлення до своєї роботи, здатність до самовдосконалення.

Арбитражний суд Республіки Крим розглядає справу № 758-Б о признании банкротом дочернего предприятия фирмы «Саван Гор».

Юридический адрес: 334200, Крым, г. Ялта, ул. Красноармейская, 3.
Р/с: 467137 АКБ «Крымбанк» в Симферополе.

По имущественным вопросам кредиторы могут обратиться в Арбитражный суд Республики Крым.

Арбитражний суд Запорізької області (г. Запоріжжя, ул. Шаумяна, 4) возбудило дело № 5/3-132 от 29.04.1996 г. о признании банкротом рыболовецкого колхоза «Ударник моря», председатель — Матвей Анатолий Артемьев (Запорізька область, г. Приморск, ул. Шевченко, 130, расчетный счет № 407229 в Приморском отделении АКБ «Украина»).

Претензии кредиторов и возможных санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражний суд Дніпропетровської області (320004, г. Дніпропетровськ, пр. Кірова, 1) возбудило дело № Б-60 о банкротстве общества с ограниченной ответственностью фирмы «Ченджер» г. Дніпропетровська.

Юридический адрес должника: 320070, г. Дніпропетровськ, ул. Шарьова, 9; р/с 2467315 в Житлом отделении АКБ Укробсбанка г. Дніпропетровська.

Арбитражний суд Дніпропетровської області (320004, г. Дніпропетровськ, пр. Кірова, 1) возбудило дело № Б-18/88 от 10.04.96 г. о признании банкротом общества с ограниченной ответственностью фирмы «Ютиум» (г. Дніпропетровськ, ул. Курчалова, 6, расчетный счет 4467860 МФО 305686 в АКБ «Юткомбанк»).

Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражний суд Івано-Франківської області (284000, м. Івано-Франківськ, вул. Громадянська, 11) порушив справу № 471/3 про банкротство Загальноміськкого теплохолодильного підприємства «Загарт» ЗТП «Загарт» (285324, Івано-Франківська область, Коломийський р-н, с. Загілля, п/р 263203 в Коломийському відділенні Промисловського МФО 336406).

Всі юридичні та приватні особи, які мають претензії до ЗТП «Загарт», протягом місяця з дня публікації цього оголошення можуть звернутися до Арбитражного суду Івано-Франківської області.

Jan & Co

GoldStar
Panasonic
SHARP
PHILIPS

ДИЛЕР В СТРАНАХ БАЛТИЙ, БЕЛОРУСИИ, УКРАИНЕ И МОЛДОВЕ
ОФИЦИАЛЬНЫЙ ДИЛЕР GoldStar в ЛТВІ

Торговий центр Jan & Co
Офіс: Савітська 20, Вильнюс, Литва, Латвія, Республіка Білорусія
Тел.: (8-122) 85 41 74, 25 94 52
Тел.: (8-122) 28 95 12, 25 85 27, 25 85 70

ОПТОВАЯ ПОСТАВКА ТЕПЛО, АУДИО И ВИДЕО ТЕХНИКИ
ПО СЫМЫМ ЦЕНАМ В РЕГИОНЕ
МИНИМАЛЬНАЯ ПАРТИЯ - 20 000 USD

Объявляется о ликвидации ЧП «Клио», ю/а ул. Михайловская, 13, р/с 3468902 в Дніпропетровском отд. ПИБ г. Киева, МФО 322142. Заявки дебиторов и кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражний суд Херсонської області (325000, г. Херсон, пр. Ушакова, 47) возбудило дело № 2/4-Б о банкротстве Государственной производственно-коммерческой фирмы «Массо» (325000, г. Херсон, ул. Ленина, 26, расчетный счет 500220 в ОСБ г. Херсона).

Арбитражний суд Луганської області (348016, г. Луганськ, площа Героя Великого Отечества войны, 3-а) возбудило дело № 186/10 о признании банкротом малого предприятия «Елена».

Юридический адрес: 349970, г. Горское Луганской области, ул. Коцюбинского, 37; бухгалтерские реквизиты: р/счет № 468747 НПК-Банк г. Луганска Луганской области, код 1339767.

Целью данного объявления является выставление кредитором МЧП «Елена», а также возможных санаторов.

Заявления кредиторов и санаторов подаются в Арбитражный суд в течение месяца со дня опубликования объявления о банкротстве МЧП «Елена».

